

[Erhard Jakobsen.]

forældrevalgte, men det er bare en nøgtern erkendelse af, hvad forældrevalgte er. Et sted, hvor der er 1200 børn, er der ud af de 700 eller 800 forældrerettighedsindehavere, der måtte være, 37 mennesker, der møder op og stemmer om et organ, som derefter skal bestemme. Det kan ikke være dette tilfældige udsnit, der skal afgøre disse ting eller skal tage stilling til disse ting. Det kan være dem, der får det forelagt til syvende og sidst, men de kan aldrig føre tilsynet. Det er en diskussion, vi kommer til at komme ind i på et eller andet tidspunkt.

Jeg har tidligere i dag gået meget stærkt ind på dette, jeg understreger det endnu en gang. Jeg tror, hr. Nægolf Knudsen var den første, der i diskussionen i sin tid, da den var fremme, startede med at sige: „Nu ikke nogen heksejagt“. Heksejagt går ikke på begrebet metoder eller på en hvilken som helst diskussion om metodefrihed, en heksejagt går på personer, og det vil jeg også gerne understrege. Ethvert forsøg på at løse dette problem ved at rette kampagnen mod personer er et fuldstændigt vildskud.

Derimod kommer vi ikke uden om at se med nye øjne — i lyset af de erfaringer, vi har gjort — på al den velvilje, vi ønskede at vise over for forældrenes skole, som vi kaldte den. Vi kommer til at se i øjnene, at det er samfundets skole, det er samfundet, der tilbyder børn og unge et aller andet, og da kan svaret til syvende og sidst ikke overlades til den lille kreds af personer, der tilfældigvis måtte have interesse for at gå hen og deltage i valget. Vi kommer nok til at foretage nogle stramninger, og her synes jeg denne debat har været ganske udmærket at have som baggrund.

Til slut blot dette. Et par gange i dag har man prist frisind og tolerance. Det kor vil jeg da gerne synge med i, men må jeg minde om, at frisind og tolerance, det går, hvis man ikke er naiv og blåøjet, på, at folk selvfølgelig skal have lov at sige deres mening, have lov at komme frem med den, men det går ikke på, at det er lige meget, hvad de folk gør, som kommer til at indtage ansvarsfulde poster i samfundet. Dér betyder det noget, at der er grænser for vores frisind, at vi dér nøje overvejer, hvad vi ønsker med disse poster, når vi skal være med til at indstille. Det gælder

mange, mange steder i samfundet, hvor man i misforstået frisind har overladt positioner, magtpositioner til grupper af mennesker, til minoriteter, som man havde medlidenskab med, som man syntes skulle frem; dem har man givet en magt, hvorefter de aldeles ikke er tolerante, hvorefter de udelukker andre fra at komme til orde, efter at de selv af alle de tolerante blev givet en magt. Dér ligger også en side af indoktrineringen.

(Kort bemærkning).

Poul Dam (SF):

Hr. Erhard Jakobsen sagde, at det ikke var så forfærdelig interessant med de konkrete tilfælde af misbrug, men at det, vi først og fremmest skulle være på vagt over for, var muligheden for misbrug. Jeg ville gerne have, om hr. Erhard Jakobsen ville uddybe, hvordan han vil fjerne enhver mulighed for misbrug.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Direkte adspurgt vil jeg svare: jeg vil da aldrig drømme om at udrydde enhver mulighed for misbrug. Hvornår har vi herinde vedtaget en lov, hvorom vi vidste, at denne lov var fuldkommen i enhver henseende? Men når der er åbne og tydelige lækager, så er det blot, jeg siger: så er det foranledning nok for os til at tage sagen op. Vi behøver ikke have en hel række dokumenterede, skal vi sige tjenestemandssager osv.

Ib Nørlund (DKP):

Indoktrineringsdebatten har forskudt sig fra sit oprindelige udgangspunkt, og det er faktisk ikke det mindst interessante ved den. Det er også fremgået af debatten i dag, og måske er det på det område, den har sin væsentlige værdi. Derfor er der grund til at erindre, hvad den begyndte som.

Den begyndte som et iscenesat angreb med piber og trommer i Søndagsberlingen: „Beskyt skolerne mod marxistisk tyranni“, og med direkte adresse mod lærere, som man anklagede for at ville omforme samfundet — det var åbenbart en forbrydelse — idet man anbefalede skoleautoriteter og inspektører osv. at sørge for, at de kom ud.